Paulus <Diaconus> [Editor]; Surgant, Johann Ulrich [Editor]: Homiliarius doctorum de tempore et de sanctis a Paulo Diacono collectus

Basel: Nicolaus Kesler, 1498 Seite 85

Dñica in septuagesima

aũt dño: sup numerũ multiplicant fideles: q2 nõ/
nun q̃ etiã hi ad fidẽ veniũt: q ad electoꝝ numerũ
nõ ptingunt. Hic eni fidelibꝫ p cõfessionẽ admix
ti sunt: sed ꝓpter vitã reprobã illic nũerari in sor/
te fideliũ non merent. Hoc ouile sancte eccl'ie: he
dos cũ agnis recipit. Sed attestãte euangelio cuz
Matth. 25 iudex venerit: bonos a malis sepat: sicut pastor se/
gregat oues ab hedis. Neq3 eteni possunt qui hic
carnis sue voluptatibꝫ seruiũt: illic in ouiũ grege
numerari. Illic eos a sorte humiliũ iudex sepat: q
se hic in supbie cornibꝫ exaltãt. Regnũ celorũ pci/
pere nequeũt: q hic ꝛ in celesti fide positi: toto de/
siderio terrena querunt. Et multos tales intra ec
clesiaz frẽs charissimi cernitis: sed eos nec imitari
nec despicere debetis. Quid eni sit hodie aspicitis
sed qd cras futurus sit vnusq̃sq3 nescitis. Plerũ/
q3 et q post nos venire cernit: p agilitatẽ nos boni
opis ãncedit: ꝛ vix eum cras sequimur: quẽ hodie
preire videbamur. Ecce cũ stephanus ꝓ fide more
ret: saulus lapidãtiũ vestimẽta seruabat. Omniũ
ergo manibꝫ ipe lapidauit: qui ad lapidandũ om
nes exertos reddidit: ꝛ tñ eũdẽ ipm in sancta eccle
sia laboribus antecessit: quẽ psequẽdo martyrem
fecit. Duo ergo sunt: que pẽsare sollicite debemus
Quia eni multi vocati sed pauci electi sunt: pmuz
est: vt de se q̃sq3 minime p̃sumat: q2 et si iã ad fidẽ
vocatus sit: vtrũ penni regno dign9 sit nescit. Se
cundũ vero est: vt vnusquisq3 ꝓximũ quẽ forta s/
se iacere in vicijs cõspicit: desperare nõ audeat: q2
diuine miscdie diuitias ignorat. Rem frẽs q̃ nup
cõtigit refero: vt si vos pctõres ex corde eẽ cõspici/
tis: oipotentis dei misericordiã amplius ametis.
Presenti anno in monasterio meo: qd iuxta bea/
toꝝ martyrũ iohãnis et pauli ecclesiã sitũ est: fra
ter quidã ad cõuersionẽ venit. Deuote susceptus
est: sed ipe deuoti9 ꝯuersatus. Hunc ad monaste/
riũ frater suus corpe nõ corde secutus ẽ. Nã val/
de cõuersatiõis vitã ꝛ habitũ detestãs: in mona/
sterio vt hospes habitabat: ꝛ monachoꝝ vitã mo
ribꝫ fugiẽs: recedere a monasterij habitatõe nõ po
terat: quia vel qd ageret vel quid viueret nõ ha/
bebat. Erat prauitas eius cũctis onerosa: s3 hũc
oẽs eq̃nimiter pro fratris eius amore tolerabant
Nã supbus ꝛ lubricus: si qua post hoc seculum vi
ta seq̃ret nesciebat. Irridebat vero: si quis illi hãc
p̃dicare voluisset. Itaq3 cum habitu seculari viue
bat in monasterio: verbis leuis: nutib9 instabilis
mente tumidus: veste cõpositus: actione dissipa/
tus. Mẽse aũt iulio nup elapso: hui9 quã nostis
pestilẽtie clade pcussus est. Qui adueniens vrgeri
cepit vt aiam redderet. Et vltima iam corpis pte
p̃mortua: vitalis virtus in solo pectore et lingua
remanserat. Fratres aderant: eiusq3 exitũ inquã/
tũ deo largiẽte poterãt: oratione tuebant. At ille
subito ad deuorandũ se draconẽ venire cõspiciẽs:
magnis cepit vocibꝫ clamare dicens: Ecce draconi
ad deuorandũ datus sum: ꝓpter vrãm aũt pñtiaz
deuorare me nõ potest. Quid mihi moras facit?
Date locũ: vt ei deuorare me liceat. Cũq3 hũc fra
tres vt signũ sibi crucis imprimeret ãmonerẽt: re
spõdebat virtute qua poterat dicens: Uolo me si
gnare: sed nõ possum: q2 a dracone premor. Spu
me oris eius faciẽ meam liniunt: guttur meuz ore
eius suffocat. Ecce ab eo brachia mea cõprimunt
qui ꝛ caput meum in suo ore absorbuit. Cũq3 hec
pallẽs ꝛ tremens ꝛ moriens diceret: ceperunt frẽs
vehemẽtius orationi insistere: ꝛ oppressum drac
nis pñtia suis p̃cib9 adiuuare. Tũ repẽte liberat9
magnis cepit vocibus clamare dicens: Deo grãs:
ecce discessit: ecce exijt: ante orationes vrãs fugit
draco qui me acceperat. Mox autẽ seruituꝝ se deo
et esse monachũ deuouit atq3 a tempe illo nuncus
q3 febribus premit dolore fatigat. Morti quidẽ
subtractus est: s3 adhuc plenius vite restitutus nõ
est. Quia eni longis ꝛ diuturnis iniq̃tatibus pres/
sus est: longo lãguore fatigat: et durum cor ignis
purgatiõis durius ꝯcremat: q2 diuina dispensati
one agit: vt ꝓlixiora vicia egritudo ꝓlixior excurat
Quis vnq̃3 illũ seruari ad conuersionem crederet?
Quis tantam dei misericordiã considerare suffici
at? Ecce iuuenis prauus draconẽ vidit in morte:
cui seruiuit in vita: nec vidit vt vitã funditus pde
ret: sed vt cui seruierat sciret: sciẽdo resisteret: ipm
q3 resistendo suparet: et eũ quo non prius tenebat
vidit postea ne teneret. Que ergo lingua narrare
viscera diuine misericordie sufficiat? Quis spiri/
tus ad tante pietatis diuitias non obstupescat?
Has diuine pietatis diuitias cõsiderauit psalmi
sta cũ diceret: Adiutor meus tibi psallã: q2 tu de9 Ps. 58.
susceptor meus: deus meus miscdia mea. Ecce p/
pendẽs in q̃bus laboribus humana sit vita ꝯstitu
ta: deũ appellat adiutorem. Et q2 a tribulatione
p̃senti: in requiẽ eternã nos suscipit: appellat etiã
susceptorẽ. Sed ꝯsiderãs: q mala nostra aspicit ꝛ
portat: culpas nrãs tolerat: ꝛ tñ nos per patiẽtiã
ad p̃mia reseruat: noluit deuz misericordẽ dicere:
sed hunc ipam misericordiã vocauit dicens: deus
meus miscdia mea. Reuocem9 ergo añ oculos ma
la q̃ fecimus: pensemus ex quãta dei benignitate
toleramur: ꝯsideremus q̃ sunt pietatis eius visce/
ra vt nõ solũ culpas indulgeat: sed celeste regnum
penitẽtib9 etiã post culpas ꝓmittat: atq3 ex oĩbus
medullis cordiũ dicamus singuli dicamus oẽs:
deus meus miscdia mea. Tu aũt.

De eadem dñica Sermo beati Johãnis chrisostomi quõ primus homo toti p̃latus sit creature.

Dignitas hũane originis facile agnosci/
tur: ꝯsiderata sublimitate auctoris. Ne
q3 eni facile poterat esse vel leue: qd ma
nus sacra ꝯfinxit: ꝛ celestis flat9 in vita
lem substantiã aiauit: maxime cũ idẽ artifex deus
ptãtem suã in oẽm fabricã eidẽ homini fuerat tra
ditur9: vt quẽ scdm p̃sidẽ post se facere dispõebat
eũdẽ faceret plenũ atq3 pfectũ: habẽtẽ in sese ꝛ di
gnitatẽ qua p̃celleret: ꝛ ptãtem qua cũctis animã
tibus iperaret: soli seruiẽs illi a quo ei cuncta fue/
rant subiugata: vt imperaret mũdo: seruiret deo:
creatorẽ suspiceret: creaturã sibi parere cõpelleret:
tantũq3 ditionis sese dño debere pspiceret: q̃ntuz
ipse a creatura exigeret: hñs in propria ptãte ꝛ obe
dientiã ꝛ cõtemptũ: obedientiã qua viueret: ꝯtẽp
tũ quo digne ꝓ meritis interiret. Uñ effectuz est
vt cõtemnẽdo mortẽ incideret: qui obediendo vi/
uere posset. Uñ ptãtem cõcessam dñ in cõtemptũ
ꝓtulit: ꝛ vite priuilegiũ pdidit: ꝛ mortis sibi sentẽ
tiã acq̃siuit. Et tñ adhuc creatura eius seruat im/
periũ: licet ipsi creatori suo denegaret obsequium
Unde appet quid sue felicitati detraxerit cũ pecca
torũ merita eius statũ adhuc mutare non possint
Grauaris homo: iuste grauaris: et inexcusabili

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-469/0085
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG